

LBRIS

We know
books

Lavinia Călina

PASĂREA MĂIASTRĂ

„PRIN FOC ȘI FURTUNĂ”

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2024

Capitolul 1

Dacă mai suni o dată, am să-ți fac cunoștință cu peretele. Mi-am amenințat eu telefonul și am mai luat o gură de cola amestecat cu rom. Eram pe la al patrulea pahar și deja începusem să pun mai mult rom decât cola. Îmi părea rău că nu mai aveam lămâie de aia verde, lime sau cum i-o zice, că i-ar fi dat băuturii un gust mai aromat, dar uitasem să iau când am fost mai devreme până la magazin și când mi-am dat seama de greșeala comisă era deja prea târziu.

Era mult prea întuneric afară ca să mai fac o plimbare, abia găsisem energia necesară să mă îmbrac și ies prima dată. Unde mai pui că pe la jumătatea drumului spre mașină mi-am adus aminte că-mi uitasem țigara electronică în cealaltă haină și a trebuit să fac cale întoarsă. Nu mai aveam motivație suficientă să plec din nou.

Și pentru ce să ies? Pentru un rahat de lămâie verde? Nu mai ieșeam nici pentru toți banii din lume. Mi-am mai turnat ceva de băut în pahar, că în ultima oră se golise cam repede, și am tras un fum. Am luat o gură din pahar și am dat drumul la

muzică în căști. Aveam un *playlist* ascuns pe Spotify pe care-l ascultam când eram singură și simțeam nevoia să-mi plâng singură de milă. Unul compus în principiu din piese de la Taylor Swift și Olivia Rodrigo.

– *Cuba libre*, parcă nu e chiar atât de *libre* fără lime, am bombănit eu dezamăgită.

Nu obișnuiam să beau, adică să beau serios. Mai serveam și eu câte un cocktail, așa, din an în Paște, dar în noaptea aceea eram mult prea dezamăgită de tot ce se petrecuse în viața mea în ultima vreme. Nu era chiar cea mai bună rețetă, dar era mai ieftină decât terapia și pe moment mă simțeam bine. O clipă chiar m-am ridicat de pe scaun și am început să dansez pe ritmul melodiei, în timp ce mă îndreptam din bucătărie până în dormitor ca să-mi iau încărcătorul.

Băutura asta îmi amintea cumva de vacanțele la mare. Nu mai fusesem într-o vacanță lungă dinainte de pandemie. De pe vremea când nu existau în vocabularul nostru măști, declarații pe proprie răspundere, vaccin, distanțare socială, lockdown. Am scuturat ușor din cap. După atâția ani, totul părea un coșmar vechi, unul ce l-au avut aproape 8 miliarde de oameni odată. Unul prin care speram să nu mai ajung să trec în viața asta.

– Să fi trecut atât de mult? am spus jucându-mă cu băutura în pahar. Par să fi trecut vreo zece ani. Probabil așa e cu stresul post-traumatic, te face să percepi altfel timpul.

Preferam să uit acea perioadă și să mă gândesc la o vacanță. Genul acela de vacanță la mare unde sigurele griji erau să găsești loc unde să-ți pui pătura, că e nebunie pe plajă, să ai grijă la portofel, că imediat ți-l fură cineva, să te împingi la autoservire, că altfel se bagă altul în față, să te rogi la Dumnezeu să nu-ți petreci vacanța dând la rațe când iei o shaorma de la o bodegă jechoasă dimineața la patru, să speri că nu are trenul vreo cinci ore întârziere când te întorci acasă...

Am pus paharul înapoi pe masa din bucătărie și mi-am pus telefonul la încărcat. *Poate că nu mi-e chiar atât de dor de mare*, am concluzionat eu. Și poate că puțină distanțare socială nu ar strica nici după pandemie.

Muzica mea se opri brusc. Mi-am dat ochii peste cap și m-am uitat la ecranul telefonului. Cineva îmi întrerupea *vibe-ul* bun ce pusese stăpânire pe mine datorită muzicii. Se aprinsese din nou, afișând același nume enervant: *Raluca*. Am mai luat o gură sănătoasă din pahar și mi-am făcut curaj să-i răspund. Nu de alta, dar știam că dacă nu o fac acum avea să insiste, și să insiste, și să insiste până avea să mă scoată din minți.

– Mda!

– Hei Luiza! se auzi vocea compătimitoare a verișoarei mele. Ești bine?

Bleah! Telefonul obligatoriu de *am văzut ce s-a întâmplat, mă prefac că-mi pasă, dar de fapt am sunat căci îmi place drama și vreau mai multe detalii*. Eram sigură că de asta sună. Că până la urmă a aflat toată lumea de pe Instagram că jegosul ăla se logodise cu noua lui iubită. Sunt momente ca astea în care îmi doresc să revină pandemia și să interzică ăștia nunțile încă zece ani.

– Minunat spre splendid de bine, am spus eu ironică.

– De ce nu răspunzi la telefon? mă certă ea. Să știi că mi-am făcut griji, am încercat toată ziua să dau de tine pe Whatsapp. Mama a încercat să-ți lase mesaj pe Facebook, dar ți-ai dezactivat contul.

– Îl am încă pe cel de Insta, am încercat eu să mă scuz.

– La ce bun! Știi doar că ei i-a luat zece ani să-și facă ăla pe Facebook, iar dacă nu-și făceau cont și vecinele ei, ea ar fi stat tot în epoca de piatră. Nu-l avea nici acum.

– Vezi, încă un motiv să-l dezactivez. Pe FB mai stau doar bătrânii. Tu ar trebui să știi mai bine, doar tu ești vedeta social media a familiei nu?

Nu o spuseseam cu ironie, dar chiar așa era. Verișoara mea avea un blog dedicat familiei, copiilor, ceva cu rețete, nu știu sigur, eu îi dădeam *like* mai mult din prietenie decât din interes. În orice caz, avea vreo 50.000 de urmăritori și era foarte mândră de asta.

– Nu ești amuzantă. Știi de câte ori m-a sunat azi dacă știu ceva de tine, dacă ai pățit ceva.

– Imaginează-ți de câte ori m-a sunat pe mine! am comentat eu exasperată. Acum, că am vorbit, poți să-i dai raportul și să mă lase vreo două zile în pace. Nu e chiar un capăt de țară, e doar un bou cum mai sunt mulți alții pe lumea asta. Stai liniștită. Am tras o tură de plâns, am deschis o sticlă de ceva, am fumat mai mult decât prevede legea, mi-am pus muzică în fundal și îți promit că-mi trece până mâine.

– Dar mama a zis că te-ai lăsat de țigări.

– Da, m-am lăsat de alea clasice, dar m-am apucat de astea electronice.

Oh nu, ce am făcut! Trebuia să-i fi ținut gura. Atât i-a trebuit, că îmi și turnă un întreg discurs despre cum țigările electronice mult mai nocive. Am oftat și am lăsat-o să-și facă damblaua. Îmi era dragă Raluca, jur, dar erau momente când devenea obositoare. Crescusem împreună de pe la vârsta de doisprezece ani.

Mama mea a fost bolnavă și a murit pe când aveam eu vreo zece ani. Tata a făcut ce a putut și el, apoi a prins să plece la muncă dincolo și m-a lăsat pe la rude. Trimitea bani din când în când. La început lucra ceva prin construcții. A fost o perioadă în Germania, apoi Franța. Ultima dată când am vorbit cu el, acum vreo două luni, era angajat ca ajutor de bucătar prin Italia.

Nu era un om rău, doar că n-am avut niciodată relația aceea apropiată. Chiar și acum îmi mai trimitea pe Revolut câte

ceva de ziua mea, iar când am vorbit m-a chemat să vin în vizită la el. Îl mai vizitasem de vreo două ori când stătea în Germania și încercase să mă convingă să rămân, dar faptul că nu știam limba, nu doream să stau pe spinarea lui și mai ales că *iubirea vieții mele* de atunci nu voia să părăsească România, m-a făcut să mă întorc.

De când el a plecat m-a ținut mătușa mea, sora lui, mama Ralucăi. Am crescut împreună cu verișoara mea și ne-am înțeles foarte bine, mai ales că eram de vârste apropiate, doar că ea a plecat la facultate, iar eu m-am mutat împreună cu iubitul meu din liceu. Pe atunci eram atât de îndrăgostită și de fericită, că nu am simțit nevoia de a-mi continua studiile. Am zis că dragostea e de ajuns.

Azi... după zece ani de la aceea decizie, regretam amarnic. Pandemia ne-a pus capac și am luat-o amândoi pe căi diferite. Eu am plecat într-un oraș micuț și sinistru, la o prietenă ce își deschisese o pizzerie, iar el și-a adus noua iubită în fostul nostru apartament. Trecuse un an și trei luni de atunci, iar după cum aflasem de pe rețelele de socializare, în seara asta o ceruse de nevastă.

Neamurile mele își făceau griji pentru mine și încercau să vadă cum mă simt, ce părere am, dacă mă afectează. Mă simțeam ca la un *talk show* penibil. Normal că nu îmi picase bine, investisem până la urmă zece ani în relația aceea și se alesese praful.

– Uite Ralu, am spus eu dorind să închei conversația. Sunt fericită pentru ei, poate nu exagerat de fericită, dar viața merge înainte.

– Asta ce vrea să însemne? mă luă ea la întrebări. Ai pe cineva? Hai zi!

– Sigur, am răspuns ironică. Ți-aș face cunoștință cu el, dar a rămas fără baterie.

– Ce proastă ești! pufnii ea în răs.

Am răs și eu la unison cu ea apoi am redirecționat discuția spre alt subiect. Raluca avea un băiat de patru ani, iar cu ceva săptămâni în urmă aflase că avea să fie mamă din nou. Mă bucuram pentru ea, știam cât de mult își dorise să aibă un al doilea copil și cât de mult se chinuse cu tot felul de tratamente. Mi-a povestit despre ultima ei vizită la medic, despre grețurile pe care le are și despre ce chestii drăguțe a cumpărat deja, căci nu s-a putut abține.

În secret o invidiam. Pe lângă faptul că ea crescuse cu ambii părinți lângă ea, plus o verișoara enervantă, ce o încurajaseră și o îndrumaseră să meargă la o facultate bună, mai era și căsătorită cu un tip super de treabă și înțeleghător. El era ceva director de regiune la o companie de telefonie mobilă, ea lucra la resurse umane într-o multinațională, aveau o casă de țifi picau plombele și jurai că te uiți într-o revistă, aveau un copil exemplar, iar eu... eu aveam 28 de ani, o rablă ce stătea să cedeze și o sticlă de rom ce era pe jumătate goală.

– Data viitoare când ai drum pe aici, trebuie să sărbătorim, i-am spus eu. Eu iau un *shot* de tequila și tu un om de zăpadă topit.

– Sărbătorim după ce nasc când am voie din nou și eu să beau, ca să nu te las singură la *greu*. Dar promit să-mi fac timp să trec luna viitoare pe acolo când mă duc spre Hunedoara.

– Vezi că ai promis!

Speram să se țină de promisiune, căci îmi era al naibii de dor de ea. Nu ne mai văzusem din februarie. Adevărul era că mie îmi era peste mână să merg la ea, unde mai pui că mașina mea avea ceva probleme și nu riscam să merg cu ea la drum lung. O foloseam doar la muncă și la cumpărături. Până și pe aici, prin oraș, îmi era frică să merg când era trafic, căci se

stricase termocupla și nu îmi mai răcea motorul. Dacă îmi fierbea apa aveam să o încurc rău, iar bani de reparat sau de cumpărat alta nu aveam.

Când am terminat conversația cu ea era aproape miezul nopții. Eram ușor amețită, iar *vibe*-ul bun de mai devreme îmi dispăruse. Nu mai avea chef nici de muzică, nici de un alt pahar. Dacă tot nu aveam somn din cauza coafeinei din cola, am decis să mai citesc ceva din cartea pe care o începusem în dimineața aceea.

Am oprit muzica și mi-am luat cartea de pe masă. Nu am avut mai devreme un semn de carte la îndemână și, cum nu doream să îndoii colțul paginii, îmi folosisem lingurița ca să marchez locul unde rămăsesem. Cuvintele fugeau ușor de pe hârtie din cauza băuturii de mai devreme și îmi era greu să mă concentrez, așa că după vreo patru paragrafe am decis să o las pe mâine.

Nu doream să pierd ceva important din cauză că vedeam eu în ceață la ora asta, așa că m-am dat bătută și mi-am luat telefonul. Plănuiam să merg în cameră și să mă uit la un serial, poate așa avea să mă ia somnul.

M-am ridicat și am pus paharul în chiuvetă. Apartamentul meu era la parter, așa că pe fereastră am văzut cu coada ochiului farurile unei mașini care parchează chiar în fața blocului. De curiozitate am aruncat o privire să văd care dintre vecinii mei venea acasă atât de târziu, mai ales în timpul săptămânii.

Un Jeep alb pe care nu îl mai văzusem până atunci se oprise pe unul din locurile goale, iar din el coborî un bărbat. Nu îi distingeam prea bine trăsăturile, căci singura lumină de afară era becul chior de la intrarea în scara noastră. Cred că avea părul închis la culoare și o frizură din aceea modernă, nu sunt sigură.

Purta o haină de piele, un tricou alb pătat și niște bocanci murdari, din punctul meu de vedere era cam gros îmbrăcat pentru vremea de afară. Părea să aibă undeva la vreo treizeci de ani, *cred?*

Din mașină scoase câteva genți negre. Una o puse pe umăr, iar pe celelalte două le luă în mână. Știam de la doamna ce locuia la etajul patru că, recent, cineva închiriasse apartamentul care era vizavi de mine, dar mai multe nu a știut să-mi spună.

Până la începutul verii, acolo a stat un domn ce avea un motan mare și gras. Era foarte simpatic, pisicul, nu bărbatul, el era ursuz și rar saluta pe cineva. Mă prinsese odată că-i hrănisem motanul și mă certase că din cauza celor ca mine se îngrașă, că-i dăm toate prostiile. De atunci mă mulțumisem doar să-l mângâi, deși ochii lui și mieunatul indicau că ar vrea mai mult.

Luna trecută domnul respectiv murise, avea vreo 70 de ani și făcuse infarct, iar copiii lui căutau pe cineva căruia să-i închirieze sau să-i vândă apartamentul rămas moștenire. Mă întrebaseră și pe mine dacă nu știu pe cineva, dar nu cunoșteam multe persoane în orașul acesta. Privind în urmă, îmi părea rău că nu i-am rugat să-mi lase mie motanul. Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat cu el. Dacă l-au luat ei sau dacă încă era prin zonă și se împrietenise cu mâțele din cartier.

Privirea mea s-a focalizat iar spre noul vecin, căci după cum își căuta cheile și se îndrepta spre intrarea în scară, clar el era noul chiriaș. Evident, putea fi și ruda cuiva venită în vizită, dar parcuse pe locul ce era atribuit apartamentului respectiv, iar instinctul meu îmi dicta că sigur el e. Mereu invidiasem locul acela de parcare, de când mă mutasem eu acolo a fost mereu gol, dar domnul cu motanul, deși nu deținea un autoturism, nu lăsa pe nimeni să-l ocupe. Cred că acum se răsucea în mormânt.

Lăsă pe jos gențile, apoi se duse în spate și luă ceva din portbagaj. Inițial nu am văzut bine ce era, abia când reveni în față am observat că avea o lopată și o sapă în mână. Ambele pline de noroi, la fel ca și îmbrăcămintea lui.

M-am apropiat mai mult de fereastră ca să-l văd mai clar. *Bine că faci mișto de vecini, dar nici tu nu ești prea departe*, m-am certat eu singură în gând, căci mă lăsasem mânată de o curiozitate infantilă. Chiar în acel moment bărbatul își ridică bărbia și privi fix spre mine. Inițial nu am schițat niciun gest, îmi venea greu să-mi iau privirea de la el. Era de parcă aș fi fost prinsă într-o vrajă și nu aveam control asupra mea. Abia când bărbatul înclină din cap în semn de salut, mi-am dat seama că mă putea vedea și el pe mine.

Am înghițit în sec, un fior rece îmi trecu pe șira spinării și am realizat că lumina din bucătăria mea era aprinsă și că perdeaua aceea transparentă nu mă ascundea. Rușinată am dat și eu din cap, iar bărbatul a intrat în scară fără a-mi mai acorda atenție.

– Grozav, am spus și mi-am luat telefonul de pe masă. M-am pus bine din prima cu noul vecin ce aparent e criminal în serie. Măcar nu a venit mai devreme, când dansam pe aici.

M-am muștrat singură pentru gestul meu și am stins lumina în bucătărie. Speram ca oricine era omul respectiv, să nu stea mult pe aici și să nu mai dau ochii cu el niciodată, altfel aveam să intru în pământ de rușine pentru că mă holbasem la el ca o proastă. M-am trântit în pat și am simțit cum pleoapele îmi devin tot mai grele. Noaptea aceasta fusese un mare haos emoțional pentru mine, iar mâine eram la muncă. Am închis ochii și am încercat să mă gândesc la ceva plăcut, dar când nimic nu a mers, mi-am pus un film pe telefon și mi-a mai luat încă o oră să adorm.

Capitolul 2

Toată noaptea nu am făcut altceva decât să mă întorc de pe o parte pe alta. Somnul meu a fost plin de vise ciudate, asta din cauza faptului că adormisem cu căștile în urechi și auzeam pe fundal diverse dialoguri din filmul horror ce începuse automat odată ce comedia la care mă uitasem se terminase.

M-am trezit undeva pe la patru dimineța și am oprit telefonul. Vedeam numai monștri peste toț, din cauza lui. Am mormăit ceva când am văzut că rămân fără baterie, dar încărcătorul meu a rămas în bucătărie și îmi era prea lene să mă ridic și să merg după el, așa că m-am întors pe partea cealaltă și am adormit la loc.

Dimineța a venit pe nesimțite, iar panica m-a cuprins când am văzut razele soarelui intrând pe fereastră. Evident că alarma mea nu sunase, *de ce ar face-o?* Bine că ceasul meu intern funcționa încă și m-am trezit la opt fix. Puțin cam târziu, dar aveam totuși să ajung la timp la muncă. Nu-mi plăcea să întârzi, deși mă înțelegeam foarte bine cu șefa mea.